

מֵאֲרֶת, כְּשִׁמְתַּתְקַנֵּת הַלְבָנָה, מִתְהַפְּכוֹת הָאוֹתִיּוֹת (תהלים יח) אֲמַרְתָּ ה' צְרוּפָה מְגֵן לְכָל הַחוֹסִים בּוֹ. מְגֵן הוּא עַל כָּל אוֹתָם רוּחוֹת רְעוּת וּמְזִיקִים שֶׁמְשׁוֹטְטִים בְּעוֹלָם בְּפִגְמִתָּה לְכָל אוֹתָם שְׁאַחֲזִים בּוֹ בְּאִמּוֹנַת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

שְׁלֹמֹה מִלְכָּה הַמֶּלֶךְ, כְּשִׁירָד לַעֲמֵק הָאֲגוּז, שְׁכָתוֹב (שיר ו) אֵל גִּנַּת אֲגוּז יִרְדְּתִי, לֶקַח קִלְפֹת אֲגוּז וְהִסְתַּכַּל בְּכָל אוֹתָן קִלְפוֹת, וַיִּדַּע (נ"א וְהִסְתַּכַּל שָׁכַל אוֹתָם לֹא נִבְרָאוּ אֶלָּא מֵעֵנָן) שֶׁכָּל אוֹתָם עֲנוּגִים שֶׁל אוֹתָם רוּחוֹת קִלְפוֹת הָאֲגוּז אֵינּוּ אֶלָּא רַק לְהַדְבִּק בְּכַנֵּי אָדָם (נ"א וְהִסְתַּכַּח) וּלְטַמֵּא אוֹתָם, שְׁכָתוֹב (קהלת ב) וְתַעֲנַגּוֹת בְּנֵי הָאָדָם שְׂדֵה וְשָׂדוֹת.

עוֹד, תַּעֲנוּגֵי בְּנֵי אָדָם שֶׁמְתַעֲנָגִים בְּשִׁנַּת הַלֵּילָה יוֹצֵא מֵהֶם שְׂדֵה וְשָׂדוֹת, וְהַכֹּל הַצְּטָרֵף הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבָרֵא בְּעוֹלָם וְלְהַתְקִין בָּהֶם אֶת הָעוֹלָם, וְהַכֹּל מִחַ מִבְּפָנִים, וְכַמָּה קִלְפוֹת חוֹפוֹת עַל הַמַּח. וְכָל עוֹלָם כְּמוֹ זֶה, מַעֲלָה וּמַטָּה מְרַאשׁ סוּד הַנִּקְדָּה הַעֲלִיּוֹנָה עַד סוּף כָּל הַדְּרָגוֹת. כָּלֵם הֵם זֶה לְבוּשׁ לְזֶה, וְזֶה לְזֶה. זֶה מִחַ לְתוֹף מִחַ וּקְלָפָה רוּחַ. זֶה לְפָנִים מִזֶּה, וְזֶה לְפָנִים מִזֶּה, עַד שֶׁנִּמְצָא שְׂדֵה קִלְפָה לְזֶה וְזֶה לְזֶה.

נִקְדָּה רֵאשׁוֹנָה הֵיטָה אוֹר פְּנִימִי שְׂאִין לוֹ שְׁעוֹר לְדַעַת הַזְּדַכְכוּת וְדִקְיוֹת וּנְקִיּוֹת שְׁלוֹ, עַד שֶׁהַתְּפִשְׁטָה מִמֶּנּוּ הַתְּפִשְׁטוֹת, וְאוֹתָהּ הַתְּפִשְׁטוֹת שֶׁל אוֹתָהּ נִקְדָּה נַעֲשִׂית הֵיכַל אֶחָד לְהַתְּלַבֵּשׁ אוֹתָהּ נִקְדָּה, אוֹר שֶׁלֹּא יְדוּעַ לְגַדֵּל הַזְּכוּף שְׁלוֹ.

הַחֵיבֵר שֶׁהוּא לְבוּשׁ לְאוֹתָהּ נִקְדָּה נִסְתַּרְתָּ הִיא אוֹר שְׂאִין לוֹ שְׁעוֹר, וְעַם כָּל זֶה לֹא דִקֵּיק וּמְצָרֵף

סְתִימָא אִיהִי נְהִירוֹ דְלִית לִיהַּ שְׁעוֹרָא. וְעַם כָּל זֶה לֹא

מֵאֲרֶת כַּד אֲתַתְּקַנֵּת סְהָרָא, אֲתַהֲפֹכֵן אֲתוֹן (תהלים יח) אֲמַרְתָּ יי צְרוּפָה. מְגֵן הוּא לְכָל הַחוֹסִים בּוֹ. מְגֵן הוּא עַל כָּל אֲנוּן רוּחִין בִּישִׁין וְקִסְטִירִין דְּמְשׁוֹטְטִי בְּעֵלְמָא בְּגָרִיעוֹ דִּילָהּ לְכָל אֲנוּן דְּאֲחִידֵן בִּיהַּ בְּהִימְנוּתִיהַּ דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

שְׁלֹמֹה מִלְכָּה כַּד נְחִית לַעֲמֵקָא דְּאֲגוּזָא דְּכַתִּיב, (שיר השירים ו) אֵל גִּנַּת אֲגוּז יִרְדְּתִי, נִטַּל קְלִיפָה דְּאֲגוּזָא וְאִסְתַּכַּל בְּכָל אֲנוּן קְלִיפִין וַיִּדַּע (נ"א וְאִסְתַּכַּל דְּכָל אֲנוּן לֹא נִבְרָאוּ אֶלָּא מֵעֵינָנָא) דְּכָל אֲנוּן עֲנוּגִין דְּהִנְהוּ רוּחִין קְלִיפִין דְּאֲגוּזָא לָאו אִיהוּ אֶלָּא לְאֲתַדְבִּקָא בְּכַנֵּי נִשְׂא (נ"א וְלֹאסְתַּאֲה) וְלֹאסְתַּאב לֹון דְּכַתִּיב, (קהלת ב) וְתַעֲנוּגוֹת בְּנֵי אָדָם שְׂדֵה וְשָׂדוֹת.

הֵנו תַּעֲנוּגֵי בְּנֵי אָדָם דְּמִתְעֲנָגִי בְּשִׁינְתָא דְּלִילָא, נִפְקָא מִנֵּיהוּ שְׂדֵה וְשָׂדוֹת. וְכֹלֵא אֲצִטְרִיךְ קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַבְרִי בְּעֵלְמָא וְלֹאֲתַקְנָא עֵלְמָא בְּהוּ. וְכֹלֵא מִחָא לְגוֹ וְכַמָּה קְלִיפִין חִפְיָא לְמוֹחָא. וְכָל עֵלְמָא כְּהִיא גּוֹנָא עֵילָא וְתַתָּא מְרִישׁ רִזָּא דְּנִקְוּדָה עֵלְאָה עַד סוּפָא דְּכָל דְּרָגִין. כְּלָהוּ (דף כ ע"א) אִיהוּ דָּא לְבוּשָׁא לְדָא, וְדָא לְדָא. דָּא מוֹחָא לְגוֹ מוֹחָא וּקְלִיפָה (ס"א מוֹחָא) רוּחָא. דָּא לְגוֹ מִן דָּא. וְדָא לְגוֹ מִן דָּא. עַד דְּאֲשַׁתְּכַח דְּהִיא קְלִיפָה לְהִיא וְהִיא לְהִיא.

נִקְוּדָה קְדַמָּה הָוָה נְהִירוֹ פְּנִימָאָה דְּלִית לִיהַּ שְׁעוֹרָא לְמַנְדַּע זְכִיכוֹ וְדִקִּיקוֹ וְנִקִּיוֹ דִּילִיהַּ. עַד דְּאֲתַפְּשֵׁט פְּשִׁיטוֹ. וְהִהוּא פְּשִׁיטוֹ דְּהִיא נִקְוּדָה אֲתַעֲבִיד חַד הֵיכְלָא לְאֲתַלְבֵּשָׁא הִיא נִקְוּדָה נְהִירוֹ דְּלָא יְדִיעַ לְסִגְיָאוֹ זְכוּכָא דִּילִיהַּ.

הַחֵיבֵר דְּאִיהוּ לְבוּשָׁא לְהִהוּא נִקְוּדָה סְתִימָא אִיהִי נְהִירוֹ דְלִית לִיהַּ שְׁעוֹרָא.

הוא כמו אותה נקדה קדמא
טמיר וגניז. ההוא היכלא אתפשט פשיטו
התפשט התפשטות אור
הראשון, ואתה התפשטות היא
לבוש לאתו היכל דקיק ומזכך
פנימי יותר.

מבאן והלאה התפשט זה בזה
והתלבש זה בזה, עד שנמצא זה
לבוש לזה, וזה לזה. זה מח וזו
קלפה. ואף על גב שזה לבוש,
נעשה הוא מח לדרגה אחרת.
והכל כמו זה נעשה כף למטה,
עד פי בצלם זה האדם הוא
בעולם הזה, מח וקלפה, רוח
וגוף, והכל הוא תקון של
העולם.

בשהיתה הלכנה עם השמש
בדבקות אחת, היתה הלכנה
באור. כיון שנפרדה מהשמש
והפקדה על כל חילותיה,
הקטינה את עצמה, הקטינה את
אורה, ונבראו קלפות על קלפות
לגניזות המח. והכל תקון של
המח. ועל זה יהי מארת חסר.
וכל זה לתקון העולם, וזהו
שכתוב להאיר על הארץ.

ויעש אלהים את שני המארת
הגדלים. ויעש - רבוי ותקון של
הכל פראוי. את שני המארת
הגדלים - בהתקלה בחבור אחד.
סוד זה השם השלם יחד הוי"ה
אלהים, אף על גב שאינו בגלוי
אלא בדרך נסתר. הגדלים -
שנבראו [נ"א שנתדלו] בשם זה פזה
להקרא בהם השם של הכל.
מצפץ מצפץ אלו שמות עליונים
של שלש עשרה מדות הרחמים.
הגדלים - אלו התגדלו ועולים
למעלה, בגלל שהם עליונים
מסוד עליון, ועולים לתועלת
העולם שמקים בהם העולמות.
כמו זה שני המארת, שניהם
פאחד עולים בגדלות אחת.

דקיק וזכין איהו כההיא נקודה קדמא
טמיר וגניז. ההוא היכלא אתפשט פשיטו
אור קדמא. וההוא פשיטו איהו לבושא
לההוא היכלא דקיק וזכין פנימא יתיר.
מבאן ולהלאה אתפשט דא בדא ואתלבש
דא בדא. עד דאשתכח דא לבושא
לדא ודא לדא. דא מוחא ודא קליפה. ואף
על גב דדא לבושא. אתעביד איהו מוחא
לדרגא אחרא. וכלא כגוונא דא אתעביד הכי
לתתא. עד פי בצלם דא איהו בר נש בהאי
עלמא מוחא וקליפה רוחא וגופא. וכלא
איהו תקונא דעלמא.

בר הות סיהרא בשמשא בדבקותא חדא,
הות סיהרא בנהירו. כיון דאתפרשא
מן שמשא ואתפקדת על (בל) חילהא,
אזעירת גרמה, אזעירת נהורא. ואתברון
קליפין על קליפין לגניזו דמוחא. וכלא
תקונא דמוחא. ועל דא יהי מארת חסר
(כתוב). וכל דא לתקונא דעלמא. ודא הוא
דכתיב להאיר על הארץ:

ויעש אלהים את שני המארות הגדולים
ויעש רבויא ותקונא דכלא כדקא יאות.
את שני המארות הגדולים בקדמיתא בחבורא
חדא. רזא דא שמא שלים פחדא יהו"ה
אלהים אף על גב דלא איהו באתגליא אלא
בארה סתים. הגדולים דאתבריא (נ"א דאתבריא)
בשמא דא כדא לאתקרי בהו שמא דכלא.
מצפץ מצפץ אליון שמקון עלאין דתליסר
מכילן דרחמי. הגדולים, אליון אתבריא
וסלקין לעילא. בגין דאנון עלאין מרזא עלאה
וסלקין לתועלתא דעלמא דאתקיימא בהון
עלמין. כגוונא דא שני המארות תרווייהו
כחדא סליקו ברבותא חדא.